

Sygn. akt III Ca 1979/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 26 stycznia 2016 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach III Wydział Cywilny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący - Sędzia SO Krystyna Hadryś

Protokolant Dominika Tarasiewicz

po rozpoznaniu w dniu 26 stycznia 2016 r. w Gliwicach

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) Wierzytelności Detalicznych Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego w W.

przeciwko Z. K.

o zapłatę

na skutek apelacji powoda

od wyroku Sądu Rejonowego w Zabrze

z dnia 9 września 2015 r., sygn. akt I C 16/15

oddala apelację.

SSO Krystyna Hadryś

Sygn. akt III Ca 1979/15

UZASADNIENIE

Powód (...) Wierzytelności Detaliczne Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty w W. wniósł o zasądzenie od pozwanej Z. K. kwoty 7517,12 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 20 listopada 2014 r. do dnia zapłaty oraz wniósł o zasądzenie od pozwanej na jego rzecz kosztów procesu.

W uzasadnieniu powód wskazał, że zobowiązanie pozwanej wynika z umowy zawartej z (...) Bank (...) Spółką Akcyjną we W.. Powód wskazał, że nabył wierzytelność wobec pozwanej na podstawie umowy przelewu wierzytelności.

Pozwana Z. K. wniosła o oddalenie powództwa, podnosząc, że uległo przedawnieniu. Pozwana zarzuciła również, że powód nie wykazał wysokości dochodzonego roszczenia.

Powód wezwany do odniesienia się do zarzutu przedawnienia oraz złożenia dokumentacji źródłowej stanowiącej podstawę wyliczenia żądanej w pozwie kwoty nie zajął stanowiska w sprawie.

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 9 września 2015r. Sąd Rejonowy w Zabrze oddalił powództwo.

Orzeczenie zapadło po ustaleniu, że pozwana Z. K. w dniu 2 marca 2009 r. zawarła z poprzednikiem prawnym powoda (...) Bank Spółką Akcyjną we W. umowę o przyznanie limitu kredytowego i umowę o wydanie karty kredytowej. Pozwana nie uregulowała należności z umowy i bank kredytodawca wystawił bankowy tytuł egzekucyjny z dnia

16 listopada 2010 roku opatrzony klauzulą wykonalności przez Sąd Rejonowy w Zabrzu postanowieniem z dnia 7 września 2011 r. w sprawie VIII Co 5447/11. Na podstawie umowy przelewu wierzytelności z dnia 27 czerwca 2014 r. powód nabył wierzytelność wobec pozwanej od (...) Bank (...) Spółki Akcyjnej we W..

Powyższe okoliczności doprowadziły Sąd Rejonowy do przekonania, że powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie. Sąd uznał za zasadny, podniesiony przez pozwaną zarzut przedawnienia, wskazując, że umowa, z której roszczeń dochodzi powód została zawarta w 2009 r. Ostatnim zdarzeniem, które przerwało bieg terminu przedawnienia było nadanie przez Sąd Rejonowy w Zabrzu klauzuli wykonalności bankowemu tytułowi egzekucyjnemu co nastąpiło we wrześniu 2011 r., wobec czego roszczenia powoda przedawniły się najpóźniej we wrześniu 2014 r. Jednocześnie Sąd wskazał, że powód nie odniósł się do zarzutu przedawnienia, mimo określonego stosownego terminu, w szczególności nie wskazał na żadne zdarzenia prawne przerywające bieg przedawnienia. Wobec czego Sąd pierwszej instancji powództwo oddalił.

Apelację od tego wyroku w całości złożył powód, domagając się jego zmiany i uwzględnienia powództwa oraz obciążenia pozwanej kosztami procesu za obie instancje wraz kosztami zastępstwa adwokackiego według norm przepisanych. Zarzucał naruszenie art. 217 § 2 kpc i brak pominięcia spóźnionych twierdzeń o przedawnieniu roszczenia, które winny być podniesione w odpowiedzi na pozew. Apelujący zarzucał także naruszenie art. 233 § 1 kpc w zw. z art. 227 kpc poprzez dowolną i sprzeczną z zasadami doświadczenia życiowego i wiedzy ocenę materiału dowodowego uznanie, że doszło do przedawnienia dochodzonego roszczenia mimo skutecznego przerwania jego biegu przez nadanie klauzuli wykonalności wystawionemu przez poprzedniego wierzyciela bankowemu tytułowi egzekucyjnemu, wszczęcie postępowania egzekucyjnego, a następnie poprzez wystąpienie pozewem. Wnosił nadto apelujący o przeprowadzenie dowodu z postanowienia Komornika Sadowego przy Sądzie Rejonowym w Zabrzu P. W. z dnia 10.10.2012r. o sygn. akt. KM 339/11 na okoliczność przerwania biegu terminu przedawnienia.

Postanowieniem wydanym na rozprawie odwoławczej w dniu 26 stycznia 2016r. oddalono wniosek dowodowy zawarty w apelacji jako spóźniony, na zasadzie art. 381 kpc. Powód mógł bowiem powołać go na poprzednim etapie postępowania, skoro pozwana powołała się na zarzut przedawnienia już przed Sądem pierwszej instancji na posiedzeniu, o którym przeciwnik - powód był prawidłowo zawiadomiony.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje.

Apelacja powoda nie była uzasadniona.

W pierwszej kolejności należało stwierdzić, iż ustalenia faktyczne zostały w zakresie istotnym dla rozpoznania sprawy dokonane przez Sąd pierwszej instancji prawidłowo, w oparciu o zaoferowany przez obie strony materiał dowodowy; z tych przyczyn Sąd Odwoławczy przyjął je za własne, bez konieczności ponownego przytaczania.

Wbrew zarzutom apelacji wszelkie elementy dotyczące zgłoszonego roszczenia oraz podniesionego przez pozwaną zarzutu jego przedawnienia, zostały należycie ustalone i rozważone przez Sąd Rejonowy.

Zważył Sąd drugiej instancji, iż pozwana uprawniona była do zgłoszenia powyższego zarzutu na rozprawie z dnia 27 lipca 2015r., o której pełnomocnik powoda został prawidłowo zawiadomiony, a zbadanie tego zarzutu w oparciu o zgromadzony dotychczas materiał dowodowy nie spowodował zbędnego przedłużenia postępowania w postaci zwłoki w rozpoznaniu sprawy (art. 207 § 6 kpc). Brak było więc podstaw, by uznać za apelującym konieczność pominięcia tego zarzutu ze strony pozwanej jako spóźnionego. Ponadto wskazać należy, że pominięciu spóźnionych twierdzeń i dowodów mogą się także sprzeciwiać inne wyjątkowe okoliczności zachodzące w danym postępowaniu, a w niniejszym postępowaniu strona pozwana występowała bez profesjonalnego pełnomocnika. Należy także wskazać na możliwość zgłoszenia takiego zarzutu nawet na etapie postępowania drugoinstancyjnego, do chwili zamknięcia rozprawy w postępowaniu przed Sądem drugiej instancji.

Nie miało zatem miejsca zarzucane w apelacji naruszenie przepisów procesowych w postaci art. 233 § 1 kpc w zw. z art. 227 kpc oraz regulacji art. 217 § 2 kpc.

Zasadnie więc, wbrew zarzutom skarżącego, przyjął Sąd pierwszej instancji, iż doszło do przedawnienia dochodzonego w niniejszej sprawie roszczenia. Strona powodowa natomiast okoliczności przeciwnych, w tym dotyczących przerwania biegu terminu przedawnienia roszczenia, na stosownym etapie postępowania nie naprowadzała, ani nie wykazywała. W podstawie faktycznej powództwa sprecyzowanej należycie w pozwie, także faktów na tę okoliczność nie przywoływano. Wskazać należy, iż zgodnie z treścią art. 6 kc to na stronie powodowej spoczywał obowiązek dowodzenia zasadności oraz wysokości zgłoszonego roszczenia, czemu uchybił. Już z treści pozwu bowiem wynika, iż doszło do przedawnienia dochodzonego roszczenia, natomiast powód w żaden sposób nie powoływał się na fakty mogące tę okoliczność zniweczyć.

Wobec zasadnego uznania przez Sąd Rejonowy żądania pozwu za przedawnione, zbędnym było szersze odnoszenie się do pozostałych zarzutów apelacji.

Z tych przyczyn apelację powoda jako bezzasadną oddalono na mocy art. 385 kpc.

SSO Krystyna Hadryś